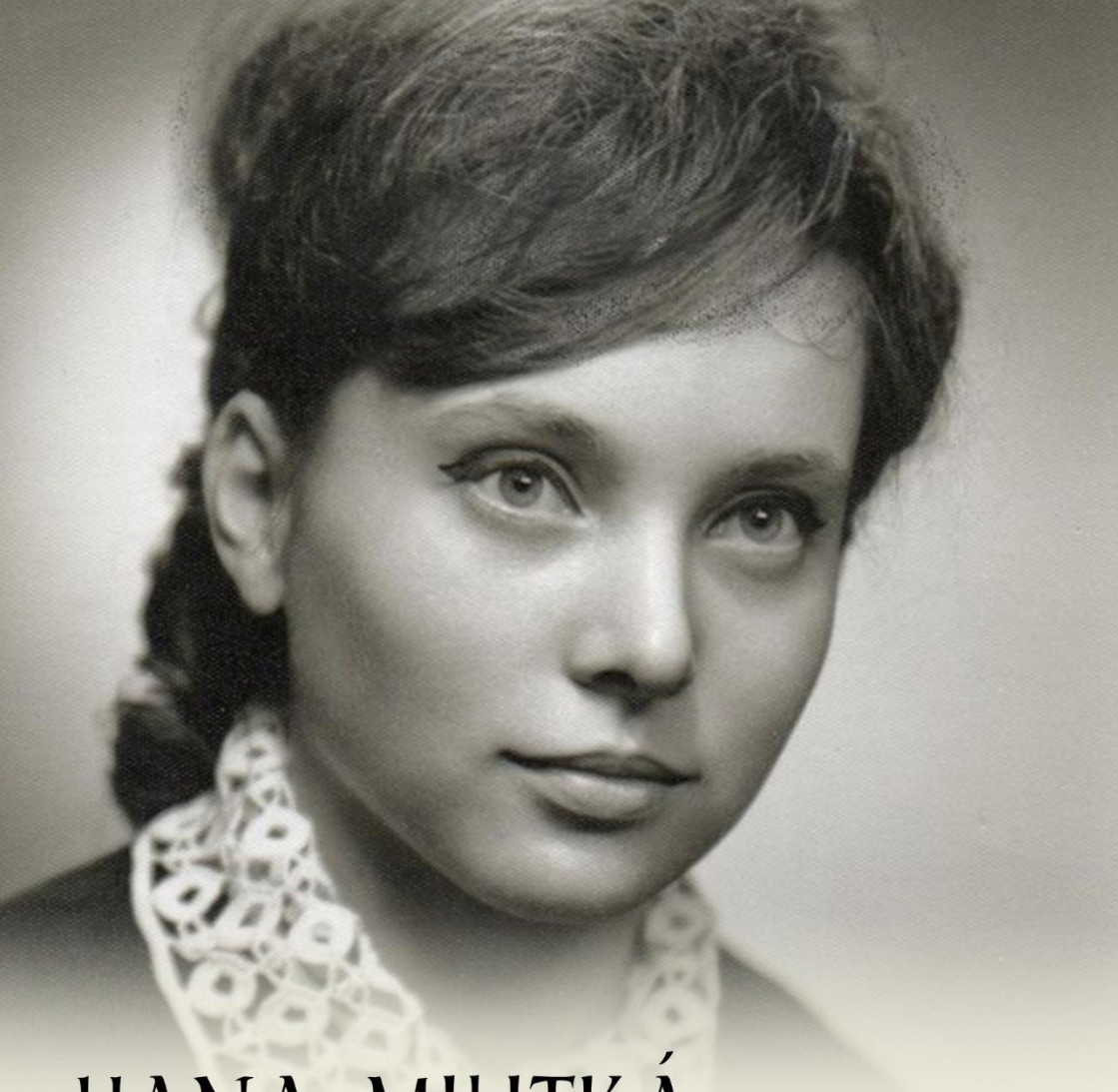

HANA MILTKÁ

13 POVÍDEK 10

PRO KLUB KNIHOMOLŮ

Hana Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 10

Maturitní fotka autorky

Touha

Zmizely Vánoce, odchází Silvestr...

Co nás čeká v novém roce?

Cítím smutek.

Proč? Nic mi nechybí.

Skutečně?

Uléhám sama, tak jako spoustu let. Něco mi chybí.

Nebo spíš někdo?

Usínám.

Vidím zimní krajinu. Krásnou, až se tají dech. Přesto nepřekoná můj smutek.

Sníh taje.

Vidím první kvítka na loukách.

Objevuje se zelená travička, žlutá záplava podbělu, sněženky, bledule, crocusy...

Brzy vykouknou narcisy, tulipány.

Jaro je na dosah. Cítím krásný omamný vzduch, který budí nejkrásnější brzy kvetoucí rostliny.

Podběl na zelené čerstvé travičce mi připomíná malá kuřátka. Jedním slovem nádhera.

Mám obrovské štěstí, prožívám každé jaro návrat života, novou sílu, znovuzrození přírody.

Cítím velkou sílu i v sobě.

Držím svého drahého pevně za ruku. Uvědomuji si, jaké mám štěstí, že jsme spolu.

Probouzím se s úsměvem na rtech.

Vnímám svou samotu.

Držím se polštáře, na kterém spával můj manžel.

Přesto mě úsměv neopouští. Můj pocit štěstí ve spánku byl silný a skutečný. Jen víc takových nocí.

Uvědomuji si, že vlastně nebudu nikdy sama.

Pavel žije ve mně, a dokud taky budu, jsme stále spolu.

Rozhovor

Důchodkyně Andula kouká doma na televizi. Bolí ji oči.

„Mohli by dávat něco zajímavého. Kdo se má koukat na ty slátaniny,“ vzdychne otráveně.

Zamyslí se: „Radši bych si s někým popovídala. V telce jde samý seriál, každý díl melou pořád dokola. Ani nevnímám, o co jde. Píšou a točí samé nesmysly.“

Zvedne se, oblékne nové šaty a vyrazí do kavárny.

„Sice tam bude hrát muzika, ale snad nebude moc nahlas. Někdy se to dá poslouchat.“

Vchází do útulné kavárničky s povzdechem: „Snad tady bude někdo známý.“

Celé osazenstvo je mladší.

Sedá k prázdnému stolku a všimne si nově příchozí.

„Lucko, ahoj!“ zakřičí na celý lokál. Všichni návštěvníci se na ni otočí a zírají.

Lucka si jí ani nevšimne. Nikdo ji nedoprovází.

„Copak je hluchá? Nebo naštvaná?“ Andula na ni zamává. Žádná reakce. Zmateně se zvedne a běží k jediné známé návštěvnici.

„Ahoj Lucko, neslyšela jsi mne?“

„Jé, ahoj Ančo, co tady děláš? Ani nevím, že sem chodíš.“

„Nechodím, ale doma mě to nebaví. V telce jdou nesmysly. Zachtělo se mi společnosti a živého lidského slova. Nevydržela bych bez lidí. Škoda, že nám manželé odešli. Žít sama není nic zábavného.“

„Pojď, sedni si ke mně, popovídáme si.“

„Máš na mysli něco konkrétního?“

„Ne, jen se chci zeptat, jak se máš.“

Obě usednou ke stolu, objednájí si kafička, dortíčky a usmívají se na sebe. A mlčí. Jako kdyby si neměly co říct.

„Chtěla jsi se mnou mluvit,“ vyhrkne konečně Lucka.

„Ano, moc ráda si s tebou popovídám.“

„Máš na mysli něco konkrétního?“

„Jak se pořád máš?“ vysouká ze sebe Anča.

„To víš, pořád sama, je to otrava. Chtělo by to nějakou prima společnost, ale nikdo nemá čas.“

„To je fakt. Možná jsem neměla chodit hned do důchodu.“

„Taky si to občas říkám. Člověk by snášel svou samotu líp.“

„Moje řeč. S mužskými je trápení, ale bez nich to nejde,“
přitaká Anča.

„Přesně tak. To víš, já jsem taková, jaká jsem. Jiná nebudu,“
řekne rozpačitě Lucka.

„To jsi mi říkala tenkrát před deseti lety, kdy jsme se viděly naposledy. Naštvala ses a odešla s hlavou v oblacích.“

„Prosím tě, to je nesmysl.“

„Jaký nesmysl?“

„Tady v hospodě žádná oblaka nejsou.“

Anča pohodí hlavou: „Však víš, jak to myslím.“

„Nemůžu si pomoci. Zkrátka jsem taková. Říkám věci na rovinu.“

Anča se rozčílí: „Tím chceš říct, že já neříkám pravdu? To se pleteš, holčičko!“

„Proč ses naštvala? Nemyslím to zle. Ale jiná už nebudu. Lidi si na mne musí zvyknout!“

„Fajn!“ vykřikla. „Pane vrchní, platím!“

„Dohromady?“

Anča se lekla: „Ne, každá svoje!“ vypálí našťvaně.

